

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Bohuslava Hnůzdila v právní věci **žalobkyně: I. G.**, zastoupena Mgr. Markem Janstou, advokátem, se sídlem Palackého 267, Mladá Boleslav, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2005, č. j. 47 Az 594/2003 – 38,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného č. j. OAM - 10274/VL - 11 - P05 - 2001 ze dne 8. 4. 2003 nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na ni vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona. Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil tím, že stěžovatelka v průběhu řízení neuvedla žádné skutečnosti, které by představovaly pronásledování ve smyslu Ženevské úmluvy nebo opodstatněnou obavu z takového pronásledování. Ve své vlasti měla potíže se zaměstnáním, nemohla se uživit. Rovněž po ní byla požadována úhrada za zboží, které pro známého prodávala, ale on je „mafianům“ nezaplatil. Odjezdem do České republiky tak stěžovatelka řešila svou tíživou ekonomickou situaci, přičemž o azyl požádala, aby si tím zde legalizovala pobyt. Žalovaný po zhodnocení stěžovatelčích výpovědí neshledal splnění podmínek výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka v zákonné lhůtě žalobu ke Krajskému soudu v Praze, v níž napadla nesprávné posouzení skutečného stavu věci žalovaným a konstatovala, že byla ve vlasti pronásledována příslušníky mafiánských struktur. Proto navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Rozsudkem uvedeného soudu blíže označeným v záhlaví byla stěžovatelčina žaloba zamítnuta. V odůvodnění krajský soud uvedl, že stěžovatelka nespĺňuje podmínky pro udělení azylu dle příslušných ustanovení zákona o azylu, a to zejména proto, že její tvrzení o pronásledování ze strany mafiánských struktur považuje soud za účelová, protože nebyla zmíněna v žádosti o azyl ani pohovoru. Ekonomické potíže a snaha o legalizaci pobytu v České republice nemohou být důvodem pro udělení azylu. Proto soud uzavřel, že skutková zjištění, z nichž rozhodnutí vycházelo, byla dostatečná a závěr žalovaného vyjádřený v napadeném rozhodnutí je v souladu se zákonem. Rozsudek byl stěžovatelce doručen dne 25. 3. 2005 a ta jej napadla kasační stížností dne 5. 4. 2005.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Praze a navrhuje přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tuto stížnost odůvodňuje stížním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvedla, že v pohovoru provedeném dne 18. 10. 2001 sdělila, že se důvodně obává o svůj život a zdraví, neboť byla opakovaně vydírána fyzickými osobami. Stěžovatelka požádala o azyl v České republice proto, že bezpečnostní situace na Ukrajině je velice problematická, státní orgány jsou propojeny se zločineckými strukturami. Pokud se ona sama obrátila na státní orgány s žádostí o pomoc, bylo by jí vyhověno pouze pokud by za to zaplatila. Domnívá se, že na Ukrajině panuje bezvládí a chaos. Navíc bylo stěžovatelce ze země původu opakovaně vyhrožováno fyzickou likvidací. Krajský soud z těchto důvodů nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatelka splňuje podmínky udělení azylu.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatelky učiněné ve správním řízení. Z výše uvedených důvodů navrhuje žalovaný zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání jejího odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z vlastního podání vyplývá, že stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a kasační stížnost je tedy přípustná.

Nejvyšší správní soud dále zvážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je stěžovatelka chráněna před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného

účinku - takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatelky žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že:

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelčino tvrzení, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky související s podmínkami udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze podřadit pod důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., který spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může přitom spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Nejvyšší správní soud předně přezkoumal závěry krajského soudu ohledně posouzení skutečnosti, zda byla stěžovatelka ve své vlasti pronásledována či se takového pronásledování opodstatněně obávala z důvodů její rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu) a jeho pochybení neshledal. Pronásledováním je přitom ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu třeba rozumět ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v zemi stěžovatelova původu nebo pokud tato země není schopna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Potíže popisované stěžovatelkou, tedy ekonomické potíže a jednorázové problémy se splácením ceny prodávaného zboží, nejsou výše uvedeným charakteristikám podřaditelné. Krajský soud přitom správně konstatoval, že v průběhu řízení před žalovaným stěžovatelka netvrdila, že by s „mafíány“ či zločineckými strukturami měla jakékoli další potíže, než výše uvedené vymáhání peněz za zboží. Z obsahu protokolu o pohovoru ze dne 27. 6. 2002 naopak zcela zřetelně vyplývá, že stěžovatelka chce v České republice pracovat a v souvislosti s návratem na Ukrajinu se obává toliko toho, že si tam nevydělá dost peněz na živobytí. Proto závěr krajského soudu, že stěžovatelčina tvrzení o pronásledování mafíanskými strukturami jsou účelová, lze považovat za opodstatněný a v souladu se zákonem. Stejně tak stěžovatelčina tvrzení v odůvodnění kasační stížnosti ohledně absence pomoci státních orgánů či dřívějšího i současného vyhrožování nemají oporu v jejích prohlášeních učiněných v průběhu správního řízení, a proto se jimi Nejvyšší správní soud blíže nezabýval. Krajský soud zcela po právu dovedl, že obtíže se sháněním zaměstnání na Ukrajině a snaha o legalizaci pobytu v České republice nejsou důvodem pro udělení azylu podle zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy důvody tvrzené ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v posuzované věci neshledal.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka, která neměla v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu